

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce:, zastoupený: Mgr. Ing. Pavel Bezouška, advokát se sídlem Čáslav, nám. Jana Žižky z Trocnova 2/2, proti žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. února 2015, čj. MOCR 19449-2/2014-1304,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 12. února 2015, čj. MOCR 19449-2/2014-1304, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 17.585,34,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, do rukou Mgr. Ing. Pavla Bezkoušky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 17.10.2014, čj. 317-18/2014-2230 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o nové stanovení výše průměrného platu a s tím spojené přehodnocení výluhových náležitostí tak, aby byla doba služební pohotovosti na pracovišti v rozhodném období přehodnocena jako výkon služby, a to podle ust. § 145 zákona č. 221/1991 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o vojácích z povolání*“), když samotná služební pohotovost je upravena v ust. § 30 tohoto zákona a ust. § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o platu*“), výsluhové nároky pak v ust. § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém rozhodování vázán. Polemika vznesená v žalobě je toliko

právního rázu – žalobce nesouhlasí s právním posouzením své žádosti, jak je provedl žalovaný a prvostupňový správní úřad, neboť podle jeho právního názoru při výpočtu platu a výsluhy měla být aplikována Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/88/ES (dále také jen „*Směrnice 2003/88/ES nebo obecně směrnice*“), která přímo ve svém článku 2 odst. 1 za pracovní dobu vymezuje jakoukoliv dobu, během níž pracovník pracuje, je k dispozici zaměstnavateli a vykonává svou činnost nebo povinnosti v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi. Žalobce poukázal na skutečnost, že působil jako lékař na posádkové ošetrovně. V souvislosti s aplikací shora uvedené směrnice upozornil na rozhodovací činnost Evropského soudního dvora (např. rozhodnutí ve věci C-151/02 ze dne 9.9.2003). Rozhodujícím faktorem podle názoru žalobce je to, že trávil čas na pracovišti zaměstnavatele, resp. na místě určeném zaměstnavatelem, a byl zaměstnavateli k dispozici, aby poskytl své služby, jakmile to bude potřeba. Poukázal na další rozhodnutí ve věci C-303/98, i na nový zákoník práce. Podle jeho názoru je směrnice přímo aplikovatelná na jeho případ, když odkaz na Směrnici Rady 89/391/EHS a její vymezenou působnost, považuje za nepřipadnou, neboť by tímto výkladem byla směrnice použita v jeho neprospěch. Uzavírá, že pokud byl v době, označované zaměstnavatelem na výplatní pásce jako pohotovost na pracovišti zaměstnavatele, je nutné tuto dobu posuzovat jako dobu výkonu práce a v návaznosti na to pak upravit výši průměrného platu, aby odpovídala skutečnému stavu a nebylo v rozporu se Směrnicí 2003/88/ES. Pracovní pohotovost podle ust. § 3 odst. 2 zákona o platu, kterou zmiňuje žalovaný, nelze brát jako tuto pracovní pohotovost, ale jako pohotovost trávenou mimo pracoviště zaměstnavatele. Podle jeho názoru nelze obcházet přesčasy u lékařů tím, že jim bude místo výkonu práce proplácena pohotovost. Podle jeho názoru je pak nutné přihlídnout i ke specifiku jeho profese, která je odlišná od např. pilotů stíhaček, ale blíží se pozici řadového lékaře na středisku.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl téže důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru a důvodnosti podané žaloby.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 28.2.2013 podal žalobce návrh na zahájení řízení ve věcech služebního poměru, kterým se domáhal změny ve stanovení výše průměrného platu pro účely stanovení výsluhového příspěvku, a to tak, že doba služební pohotovosti bude překvalifikována a nahrazena dobou výkonu služby. Poté je v odůvodnění popsán předchozí průběh správního řízení, vzhledem k zaměření žalobních bodů pro toto odůvodnění nepodstatný. Dále je uvedeno, že v upřesnění uvedl, že požaduje dorovnání platu za celou dobu trvání služebního poměru, tj. za roky 2010 a 2011. K důvodům pro zamítnutí odvolání je uvedeno, že samotná podstata a nezbytný důsledek zařazení vojáka do služební pohotovosti podle ust. § 30 zákona o vojácích z povolání je omezení v jeho možnostech trávení volného času, protože služební pohotovostí rozumí přítomnost vojáka na konkrétním místě, resp. stav jeho připravenosti plnit stanovené úkoly; více je omezen voják, který drží služební pohotovost v místě výkonu služby, než voják se služební pohotovostí mimo místo výkonu služby. Za větší míru omezení je voják několikanásobně více odměněn v souladu s ust. § 19 zákona o platu, kdy žalobci příslušela za hodinu služební pohotovosti odměna ve výši 50% v pracovní dny, šlo-li o den pracovního klidu, pak se jednalo o 100% poměrné části platového tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, připadající na jednu hodinu práce; u služební pohotovosti mimo pracoviště by tato

odměny náležela pouze ve výši 15% v pracovní dny a 25% ve dny pracovního klidu. V odůvodnění je pak dále uvedeno, že nelze vycházet ze Směrnice 2003/88/ES, neboť Směrnice 89/391/EHS ve svém článku 2 bod 2 přímo stanoví, že se na ozbrojené sbory nevztahuje. V odůvodnění je dále uvedeno, že žalovaný neshledal důvodnými další odvolací námitky, které však nejsou součástí žalobních bodů.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

V dané věci při právním hodnocení podle názoru soudu je nutné vycházet z toho, že právní polemika mezi účastníky mezitím byla judikatorně vyřešena ve prospěch žalobce, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10.7.2015, čj. 22 Ad 20/2014 – 69, když právní názor vyslovený v tomto rozsudku je zobecnitelný a na tento souzený případ aplikovatelný (s výhradou, že Krajský soud v Ostravě neposuzoval správnost výpočtu odměny za služební pohotovost pro účely výsluhového příspěvku, ale pro samotné určení výše odměny a platu). I přes tento rozdíl však podle názoru soudu lze z tohoto rozsudku i v tomto případě vycházet a právní názor použít i pro případ výpočtu výsluhového příspěvku. Bez ohledu na to, jak bude v konkrétní výši takový nový výpočet mít vliv na výši výsluhového příspěvku, je nutné uvést, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá právní názor žalovaného, že nelze vycházet z aplikace Směrnice 2003/88/ES – tento právní názor byl judikatorně shledán shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě shledán nesprávným. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobní body se zaměřily pouze na aplikaci této směrnice, soud jim tak přisvědčil a napadené rozhodnutí tak zrušil s tím, že v dalším řízení bude žalovaný tímto právním názorem vázán.

Pro lepší přehlednost tak soud právní názor, který čerpá ze shora uvedeného rozsudku, v tomto odůvodnění uvádí: „...[v] nyní posuzované věci je třeba vyřešit otázkou, zda na činnost LZS a SAR dopadá působnost Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/88/ES, o některých aspektech úpravy pracovní doby, a jí předcházející Směrnice Rady č. 93/104/ES, o některých aspektech úpravy pracovní doby, neboť za situace, kdy žalovaný je součástí České republiky jako členského státu Evropské unie, by při kladném zodpovězení této otázky bylo nutno před aplikací vnitrostátního práva České republiky zohlednit závazky České republiky plynoucí z povinnosti implementace těchto směrnic.

Uvedené směrnice upravují okruh své působnosti takto:

Podle čl. 1 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/88/ES, o některých aspektech úpravy pracovní doby, tato směrnice se vztahuje na všechna odvětví činností, veřejná i soukromá, ve smyslu článku 2 směrnice 89/391/EHS (...).

Podle čl. 1 odst. 3 Směrnice Rady č. 93/104/ES, o některých aspektech úpravy pracovní doby, tato směrnice se vztahuje na všechna odvětví činností, veřejná i soukromá, ve smyslu článku 2 směrnice 89/391/EHS (...), s výjimkou letecké, železniční, silniční, námořní a vnitrozemské říční a jezerní dopravy (...).

Pro účely aplikace Směrnice č. 93/104/ES je třeba vyjasnit, zda činnost LZS a SAR je či není „leteckou dopravou“ ve smyslu čl. 1 odst. 3 této směrnice.

Obdobnou otázkou se zabýval Soudní dvůr Evropských společenství v žalobci odkazovaném rozsudku velkého senátu ze dne 5.10.2004 ve spojených věcech C-397/01 až C-403/01, curia.europa.eu, kdy u pracovníků silniční zdravotnické záchranné služby dovodil, že okolnost, že tato činnost spočívá zčásti v užívání vozidla první pomoci a v doprovodu pacienta

během jeho převozu do nemocnice, není směrodatná, jelikož hlavním předmětem dotčené činnosti je poskytnutí první lékařské pomoci nemocné či zraněné osobě, nikoli provedení činnosti spadající do odvětví silniční dopravy. Pojem „silniční dopravy“ uvedený v čl. 1 odst. 3 Směrnice č. 93/104/ES tak nezahrnuje záchrannou lékařskou službu.

Krajský soud přitom nevidí rozdíl mezi předmětem činnosti lékařské záchranné služby zajišťované motorovými vozidly a činností LZS a SAR, jak byla popsána v úvodu tohoto odůvodnění. Účelem všech těchto činností je poskytnutí první pomoci nemocné či zraněné osobě, včetně osob v letounech v tísni. Krajský soud proto uzavírá, že ve světle judikatury Soudního dvora Evropských společenství nelze činnost LZS a SAR pokládat za „leteckou dopravu“ ve smyslu čl. 1 odst. 3 Směrnice č. 93/104/ES.

Pro účely působnosti obou dosud zmiňovaných směrnic je třeba dále vyřešit otázku, zda jejich působnost není v nyní posuzovaném případě vyloučena z toho důvodu, že všichni žalobci jsou vojáky z povolání.

Uvedené směrnice totiž svou působnost odvozují od působnosti Směrnice Rady č. 89/391/EHS, o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci, která v čl. 2 odst. 2 vylučuje ze své působnosti „činnost určitých veřejných služeb, například ozbrojených sil nebo policie, nebo na určité činnosti civilní ochrany, jejichž zvláštní povaha odporuje této směrnici“.

I tato otázka byla řešena Soudním dvorem Evropských společenství v žalobci odkazovaném rozsudku. Velký senát soudního dvora dovodil, že výluka obsažená v čl. 2 odst. 2 Směrnice č. 89/391/EHS byla přijata pouze za tím jediným účelem, aby zaručila řádné fungování služeb, které jsou nepostradatelné k ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného zdraví, jakož i veřejného pořádku v případě situací mimořádné závažnosti a rozsahu – například pohrom – které se vyznačují tím, že u nich z povahy věci nelze plánovat pracovní dobu zásahových a záchranných týmů. Třebaže totiž záchranná služba musí čelit událostem, které již pojmově nejsou předvídatelné, nic to nemění na tom, že činnosti, k nimž při ní dochází za obvyklých podmínek, a které ostatně odpovídají poslání, které bylo takové službě svěřeno, předem organizovat lze, včetně organizace rozvržení pracovní doby jejího personálu. Tato služba tudíž nevykazuje žádnou zvláštní povahu, která by odporovala použití pravidel Společenství v oblasti bezpečnosti a zdraví zaměstnanců, takže na ni nedopadá výluka uvedená v čl. 2 odst. 2 Směrnice č. 89/391/EHS, tato směrnice se naopak na uvedenou službu vztahuje.

Ani zde nevidí krajský soud rozdíl mezi činností záchranářů silničních a záchranářů leteckých. Lze si jistě představit mimořádné události (pád dopravního letadla, živelní pohromy, apod.), u nichž nebude možno předem dobu služby (pracovní dobu) plánovat. Za běžného stavu věci (který je předmětem tohoto řízení) se však jedná o činnosti, kde je plánování doby služby pravidelné a obvyklé.

Proto krajský soud uzavírá, že činnost LZS a SAR, jakkoli je zabezpečována vojáky z povolání, spadá do působnosti Směrnic č. 89/391/EHS, č. 93/104/ES i 2008/88/ES.

Vzhledem k tomu, že rozhodovací činnost Soudního dvora Evropských společenství je v tomto směru naprosto přehledná a jasná, neshledal podepsaný soud důvodu pokládat v tomto směru Soudnímu dvoru Evropských společenství předběžnou otázku, výklad uvedených směrnic považuje po již opakovaně odkazovaném rozhodnutí velkého senátu za acte éclairée.

Bez ohledu na vnitrostátní právní úpravu je pak vzhledem k závazkům ze členství České republiky v Evropské unii vykládat v souladu se Směrnicemi č. 93/104/ES a 2008/88/ES i otázky pohotovosti na pracovišti a jejího odměňování.

I zde je judikatura Soudního dvora Evropských společenství jednoznačná. Ve věci sp. zn. C-437/05, Vorel vs. Nemocnice Český Krumlov, curia.europa.eu, dospěl Soudní

dvůr Evropské unie k závěru, že Směrnice 93/104/ES, jakož i Směrnice 2003/88/ES musí být vykládány v tom smyslu, že:

- brání právní úpravě členského státu, podle níž pracovní pohotovost, kterou lékař vykonává v režimu fyzické přítomnosti na pracovišti, ale během které nevykonává žádnou skutečnou činnost, není považována v plném rozsahu za „pracovní dobu“ ve smyslu uvedených směrnic;

- nebrání tomu, aby členský stát uplatňoval právní úpravu, která, pro účely odměňování pracovníka a pokud jde o pracovní pohotovost vykonávanou tímto pracovníkem na jeho pracovišti, zohledňuje odlišné období, během nichž je skutečně vykonávána práce, a období, během nichž k výkonu skutečné práce nedojde, za předpokladu, že takový režim plně zaručuje užitečný účinek práv, která pracovníkům přiznávají uvedené směrnice za účelem účinné ochrany jejich zdraví a bezpečnosti.

Uvedené závěry jsou pak plně aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ žalobců.

Jakkoli se pak vnitrostátní relevantní úprava představovaná zák. č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění před novelou č. 333/2014 Sb., jeví jako souladná s uvedenými závěry (za hodinu pracovní pohotovosti na pracovišti mimo pracovní dobu zaměstnance přísluší zaměstnanci odměna ve výši 50%, a jde-li o den pracovního klidu, ve výši 100% poměrné části platového tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, připadající na jednu hodinu práce bez práce přesčas v kalendářním měsíci, na který připadla pracovní pohotovost - § 19 odst. 1, přičemž plat přísluší jen za vykonanou práci - § 3 odst. 1), nelze přehlížet skutečnost, že je-li ve světle shora uvedené judikatury pohotovost na pracovišti pracovní dobou, pak je třeba část této pracovní doby, která převyšuje maximální limity pracovní doby, hodnotit jako práci přesčas a poskytnout za ni příplatek za přesčas podle § 10 zákona o platu (s ohledem na odstup času již v posuzované věci náhradní volno nepřichází v úvahu).

V tomto směru nelze přehlížet ani limity práce přesčas zahrnuté v (základním) platu (150 hodin - § 10 odst. 2 zák. č. 143/1992 Sb.). Pro práci přesčas (službu konanou nad základní týdenní dobu služby) je totiž třeba existence důležitého zájmu služby (§ 29 odst. 1 zák. č. 221/1999 Sb.). Absenci tohoto důležitého zájmu služby konečně žalobci namítají žalobním bodem 3).

Tento důležitý zájem služby pak podle konstantní judikatury správních soudů, s níž se podepsaný soud ztotožňuje, nelze spatřovat v tom, když je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající vojáky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2012 č.j. 6 Ads 151/2011-126, a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5.10.2011 č.j. 10 A 42/2011-34, oba www.nssoud.cz). Důležitý zájem služby bude dán především opět v neočekávaných situacích, ať už opět v situacích mimořádných (pád letadla, povodně, bojové ohrožení) či jiných, ovšem stále neočekávaných (např. neočekávaná absence či momentální indispozice kolegy).

Práce přesčas má být totiž výjimkou, nikoli pravidlem. Tuto výjimečnost práce přesčas lze dovodit již ze samostatné úpravy tohoto mimořádného opatření jako doplňkového fondu služebních hodin nad zákonem stanovenou základní dobu služby. Pokud by zákonodárce býval předpokládal automatické využívání tohoto fondu v maximálním rozsahu u každého vojáka, mohl tak učinit mnohem jednodušším způsobem, a to např. zvýšením rozsahu základní doby služby, aniž by bylo následně potřeba nařizování výkonu služby přesčas jakkoliv odůvodňovat či vykazovat. Výjimečnost (a už vůbec ne důležitý zájem služby) nelze spatřovat ani v řešení nedostatečného personálního obsazení příslušného útvaru, nadto ještě

jako dlouhodobý a vědomý přístup armády k řešení personálních otázek (jak vyplývá z dokazování provedeného služebními orgány, zejm. z výsledku svědků).

Není-li tu pak důležitý zájem služby, jak byl právě vyložen, nelze vzniklé přesčasy zahrnovat do fondu 150 hodin přesčasů zahrnutých v (základním) platu vojáka.

S žalobci lze dále souhlasit v tom, že důležitý zájem služby tu musí existovat i pro nařízení pohotovosti (§ 30 odst. 1 zák. č. 221/1999 Sb.). Z absence tohoto důležitého zájmu služby však nelze dovozovat jiné platové nároky, než jaké pro tento případ vojákům přiznává zákon č. 143/1992 Sb.

Plat je totiž zásadně odměnou za vykonanou práci (§ 3 odst. 1 zák. č. 143/1992 Sb.). Pokud zaměstnanec nepracuje, ale je zaměstnavateli toliko k dispozici svou přítomností na pracovišti (zde ve vojenských objektech), nárok na plat nemá [konečně nárok na plat nemá ani ten, kdo se sice dostaví na směnu v rámci základního fondu pracovní doby, avšak během ní nevykonává přidělenou práci (úkoly přidělené zaměstnavatelem)].

Pro případ pohotovosti na pracovišti přiznává zák. č. 143/1992 Sb. zvláštní nárok na odměnu za pohotovost (§ 19), která však není platem. Vykonávali-li tedy žalobci pohotovost (bez vlastního výkonu práce), přísluší jim právě tato odměna, zvýšená příp. o přesčasové příplatky, jak bylo shora uvedeno.

Zák. č. 143/1992 Sb. je totiž co do odměňování založen na principu odměňování za to, co zaměstnanec (zde voják) skutečně vykonával, bez ohledu na to, zda mu to bylo nařízeno po právu či nikoli. Žalobci pak v této souvislosti netvrdí, že by v době předmětné pohotovosti konali práci.

Z těchto pohledů se ovšem dosud služební orgány – vedeny odlišným právním názorem – věci nezabývaly a žádosti žalobců bez dalšího zamítly. Tím ovšem zatížily svá rozhodnutí nezákonností, která je podle § 78 odst. 1 s.ř.s. důvodem pro zrušení jejich rozhodnutí.

Za situace, kdy na platové nároky, jichž se žalobci domáhají, je třeba ve světle judikatury Soudního dvora Evropských společenství aplikovat zcela odlišný právní režim a podle něj tyto nároky posoudit, je v této chvíli předčasné zabývat se žalobním bodem 1), který vychází z odlišného náhledu účastníků na výklad samotné vnitrostátní úpravy. Její striktní výklad se totiž ve světle shora uvedeného ukázal neudržitelným a je na služebních orgánech, aby se ve světle shora uvedených závěrů věci znovu zabývaly a tuto posoudily. Až jejich úvahy, které takto nově přijmou, mohou být přezkoumány soudem ve správním soudnictví, jehož úkolem je právě přezkum úvah a závěrů služebních orgánů, nikoli jejich nahrazování zcela novými úvahami k otázkám, jimiž se dosud služební orgány nezabývaly.

Takto je dosud předčasné i srovnávání žalobců se službou NATINAMDS. K porušení zásady rovného zacházení by totiž mohlo dojít až v okamžiku, kdy by se celkový nárok žalobců na odměnu (skládající se z platu a všech příplatků, jak byly popsány výše) za konkrétní období lišil od takového celkového nároku vojáků vykonávajících službu NATINAMS za srovnatelné období. Až v té chvíli by bylo třeba hodnotit, zda tu je či není odlišnost služby LZS a SAR oproti službě NATINAMDS a v čem spočívá. Pro hodnocení rovného zacházení se zaměstnanci je totiž důležitý výsledný efekt, nikoli jen prostředky zvolené k jeho dosažení.“.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem

k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu tuto náhradu přiznal. Výše náhrady je tvořena zaplaceným soudním poplatkem (3.000,- Kč), a odměnou za zastupování advokátem, které je tvořena 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 3 režijními paušály po 300,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, a účast na ústním jednání dne 13. dubna 2017). Dále soud přiznal advokátu cestovné osobním automobilem z jeho sídla do sídla soudu (Čáslav – Praha a zpět, tj. 2 x 90 km, spotřeba 10,4 litru na 100 km, tarifní cena paliva 29,50 Kč za litr, celkem tedy 1.254,- Kč), a náhradu za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100,- Kč. Přiznanou odměnu, náhradu času a cestovné pak soud zvýšil o zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní výpočet nákladu řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, náhrada za promeškaný čas 100 Kč x 6 + 21% DPH, cestovné - 1254 Kč x 1 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 15054 Kč, DPH 21% : 2531,34 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 17585,34 Kč.

Pro úplnost soud uvádí, že nepřiznal odměnu za právní úkon sepsání repliky, neboť tato replika k věci argumentačně nic nového nepřinesla a neměla tak na samotné uplatnění práva před soudem vliv.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká